

[Nordqvist.]

0,8 til 1,2 promille og derover frihedsstraf og frakendelse af førerbevis. Jeg gør udtrykkelig opmærksom på, at rådet altså foreslår mildere sanktionsformer for visse tilfælde, som i dag er belagt med frihedsstraf.

Det har været nævnt i debatten, at vi her befinder os på et område, hvor man måske antaster den fri bevisbedømmelse; hr. Otto Mørch var inde på alle de momenter, man i dag tillægger betydning, når man afgør disse sager. Men lidt fikst kommer straffelovrådet uden om denne problematik, idet man siger: nu kriminaliserer vi ikke længere køreevnen, nu kriminaliserer vi et vist spiritusforbrug i forbindelse med efterfølgende motorkørsel; så er den ikke længere. Straffelovrådet har altså set bort fra de betænkeligheder, som retslægerrådet har fremsat. Retslægerrådet erklærer udtrykkelig, at man fortsat mener, at usikkerheden ved blodprøverne, herunder ikke mindst tilbageregningen, er så stor, at man fraråder alene at lade denne blodprøve være afgørende.

Jeg kunne have lyst til at sige også, at hvis vi skal til at kriminalisere indtagelsen af en vis spiritusmængde, vil vi inden længe komme til at stå over for et andet spørgsmål, nemlig spørgsmålet om indtagelsen af andre stoffer, der kan forsøde tilværelsen, narkotika i forskellige former, hvis virkninger kan være forbigående, men katastrofale i forbindelse med automobilkørsel, og hvis virkninger til gengæld er således, at det ikke kan konstateres, om man har været påvirket af hash eller af andre narkotiske stoffer. Det samme gælder i et vist omfang pillemisbrug, og man kan vel også godt føje til: den almindelige træthed, som kan ramme os alle sammen; den kan vel være lige så farlig. Hvis vi i dag skal drøfte faste promillegrænser for spiritus, ryger vi inden længe ind i problematikken: andre former for bedøvende midler.

Det vides bl. a. fra pressen, at der i de sidste måneder er rejst ny kritik mod de nævnte blodprøver og for øvrigt også mod alkotestballonerne. Så sent som i sidste nummer af Ugeskift for Retsvæsen rettes der 3 alvorlige angreb derimod, som ikke uden videre kan afvises, men tværtimod bør forelægges den højeste lægelige sagkundskab. Forskellig tolerance og varierende omstændigheder i forbindelse med spiritus-

nydelsen må også nærmere belyses i udvalget.

Det må erkendes, at antallet af spirituspåvirkede motorkørere er stadig stigende, både antallet af dem, der bliver dømt, og det absolutte antal, men jeg kan ikke se, at dette i sig selv indebærer, at loven er dårlig og bør ændres. Der kan jo være andre ting, der spiller ind, f. eks. ændrede drikkevaner.

Henvisninger til udenlandsk ret, hvor faste promillegrænser er indført, er uden værdi, medmindre det samtidig kan dokumenteres, at indførelsen af disse faste grænser og ikke andre omstændigheder, f. eks. øget kontrol, har medvirket til at nedsætte antallet af spirituspåvirkede bilister.

Vi må naturligvis i udvalget nøje overveje, hvilke midler vi ellers har til at begrænse antallet af spiritusbilister. Der har allerede været nævnt forskellige ting, f. eks. at forbedre uddannelsen af kørelærerne og forhåbentlig også derved forbedre motorførerernes kvalifikationer. Men jeg personlig lægger stor vægt på den intensive propaganda, som jeg til gengæld mener skal udføres professionelt af folk, der er uddannet i reklamebranchen. Jeg tror ikke på disse mere eller mindre private råd fra personer, hvis kompetence måske nok kan diskuteres, for jeg mener, at disse foretagender kun kan forplumre begreberne. På en eller anden måde må det også være muligt at få aktiveret de mennesker, der er beskæftiget på restauranter, til at tage aktiv del i bekæmpelsen af spirituskørsel. Det fremgår af de redegørelser, vi har fået, at langt det største antal tilfælde stammer fra restaurantbesøg, og det må være muligt også at gøre en indsats på dette punkt.

Øget kontrol er vel nok det, der giver os det største håb, men hr. Otto Mørch var jo inde på, at det måske kan blive vanskeligt at gennemføre meget mere kontrol, end vi har. Arbejdskraftsituationen og måske også den økonomiske situation sætter visse grænser for, hvor vidt vi kan gå, men jeg er enig i, at faren for opdagelse på de fleste formentlig virker mere afskrækkende end straffen som sådan.

Skal loven imidlertid ændres, mener jeg, vi må være opmærksom på, at vi også på dette område udtrykker en opfattelse, der så nogenlunde harmonerer med befolkningens. Hvis en lovændring i vide kredse fore-